

La un capăt de lume

Dragos Niculescu

Stau în fotoliul meu de răchită, în iarba înaltă,
lîngă malul cu papură și stuf al lacului, în grădina cu chioșc.
Nu fac nimic, nu gîndesc la nimic, pur și simplu mă las
integrat naturii, într-o dulce și inertă contemplare.
Mai vin cîteodată pe la mine copii, nu știu de unde,
nu i-am întrebat, și îmi spun povești, și eu îi ascult.
Le place vinul dulce, care nu îmi lipsește de pe masă.
Eu îi las să bea cît poftesc, le ofer și gustări.
Cîteodată copiii beau prea mult și se îmbată, și-atunci
se transformă în oameni mari. Cresc într-o clipă,
iau aspect matur, li se îngroașă vocea.
Atunci discutăm la un alt nivel, în orice caz, mult mai
obositor și mai nefolositor, pînă îi cuprinde somnul,
și, cînd se trezesc, redevin copiii care-au fost și o iau
cuminți spre casă.

Cînd nu are treabă, Mathilde, vechea mea menajeră,
o femeie în vîrstă și foarte cumsecade, citește.
Are o forță uluitoare de a înțelege și de a parcurge
cu rapiditate paginile. E în stare să citească într-o zi
o carte groasă de tot. Iar noaptea, la lumina lămpii,
face calcule matematice îngrozitor de lungi și de complicate.
Nu am întrebat-o niciodată despre ce este vorba, am tratat
această preocupare a ei cu discreție, oricum nu mi-ar fi
folosit la nimic dac-aș fi știut.
Chiar mă întreb uneori dacă în ea nu se ascunde un alt om,
iar înfățișarea ei nu este decît un înveliș provizoriu,
care o ajută să treacă nevăzută prin lume.
Poate că ei așa îi și place –
să fie harnica și credincioasa Mathilde, dar și omul acela,
probabil bărbat, înzestrat cu capacități deosebite.
Poate că în altă conjunctură acel om s-ar fi ratat, nu ar fi
găsit niciodată liniștea necesară studiilor lui, lumea,
cu toate mizeriile ei, l-ar fi copleșit și învins pînă la urmă,
i-ar fi murdărit sufletul în așa fel încît nu s-ar mai fi
putut reageza în temeiuri pînă la sfîrșitul tristei lui vieți.

Un cal frumos se plimbă lîngă mine, prin iarba înaltă,
și mai fornăie la răstimpuri. Cîntecul broaștelor, dinspre lac,
e un balsam, o caldă mîngîiere...
Mai suflu cîteodată în fluier, chemînd-o pe Mathilde
cu o cafea sau rugînd-o astfel să-mi mai aducă niște țigări.
Și-atunci îi spun: "Mathilde, Mathilde, îmbătrînim,

Mathilde, amîndoi la capătul ăsta minunat și neștiut
de lume... Dacă o fi să mor înaintea ta, să mă îngropi
sub stejarul mare, de colo, de lîngă mal, aproape de
stufărișul ăla des." "Vă îngrop", îmi răspunde Mathilde,
"iar dacă oi muri eu înaintea dumneavoastră, să mă
îngropați într-un anumit loc, în direcția sud-est,
e un punct exact, controlez și refac calculele mereu,
în funcție de trecerea anilor și de poziția stelelor.
Cade, pînă în prezent, între gardurile de lemn ale
vechiului staul. Gardurile le puteți scoate sau le puteți lăsa.
Sînt frumoase și oricum n-o să mă deranjeze, ba din contră,
credincioasa dumneavoastră Mathilde se va simți mai
apărată între ulucile lor."
Apoi ne punem vin în pahare și, privind departe, înspre lac
și înspre pădure, așteptăm în tăcere ca apusul să se
preschimbe în noapte.

(din volumul "Duminica poemului mut")